

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Z. CH.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 56 Az 274/2006 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené právní zástupkyni, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, **s e o d m ě n a n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 25. 8. 2006, č. j. OAM-875/LE-PA03-PA03-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatel ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit jeho pronásledování ve vlasti z některého azylově relevantního důvodu.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že žaloba stěžovatele nesplňovala náležitosti dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ani přes výzvu soudu vady podání v soudem stanovené lhůtě neodstranil, krajský soud proto v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou,

zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá, že krajský soud neměl důvod pro odmítnutí žaloby pro nesplnění náležitostí stanovených v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když žaloba byla projednatelná a krajský soud mohl rozhodnout ve věci samé. Stěžovatel uvádí, že pokud jde o skutkové důvody, odkázal na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Má zato, že žalobní body byly dostatečně určité vymezeny a rovněž odkaz na spisový materiál představuje dostatečné vymezení důkazního tvrzení. Stěžovatel dále uvedl, v čem spatřuje pochybení žalovaného v průběhu správního řízení a vyjmenoval příslušná ustanovení správního řádu, která měla být žalovaným porušena.

K problematice odmítání vadných podání se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS. Otázku formulace žalobních bodů a nutnosti uvádět konkrétní skutková tvrzení řešil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaném pod č. 488/2005 Sb. NSS, nebo rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“*.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí hotové výdaje a odměnu právní zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, která byla stěžovateli ustanovena k ochraně jeho práv, stát. V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovené právní zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, když z obsahu soudního spisu nevyplynulo, že by jakýkoliv úkon právní služby, za který by jí náležela odměna dle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), vykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu